

ΔΙΑΤΑΞΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ
(τρίτο τμήμα)
της 28ης Ιουνίου 2000 *

Στην υπόθεση T-338/99,

Lily Karoline Schuerer, πρώην υπάλληλος της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, κάτοικος Μονάχου (Γερμανία), εκπροσωπούμενη από τους H. J. Winzen και M. Angermaier, δικηγόρους Μονάχου, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο το δικηγορικό γραφείο του M. Steil, 12, rue d'Anvers,

προσφεύγουσα,

κατά

Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ενώσεως, εκπροσωπούμενου από τους M. Bauer και P. M. Cossu, μέλη της Νομικής Υπηρεσίας, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον A. Morbilli, γενικό διευθυντή της διευθύνσεως νομικών υποθέσεων της Ευρωπαϊκής Τράπεζας Επενδύσεων, 100, boulevard Konrad Adenauer,

καθού,

* Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική.

που έχει ως αντικείμενο τη διαπίστωση ότι το Συμβούλιο παραβίασε τη Συνθήκη ΕΚ λόγω της εφαρμογής, κατά τον υπολογισμό του ποσού της συντάξεως της προσφεύγουσας, διορθωτικού συντελεστή για τη Γερμανία που δεν είχε καθοριστεί βάσει του κόστους ζωής στο Βερολίνο,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΤΩΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ
(τρίτο τμήμα),

συγκείμενο από τους Κ. Lenaerts, Πρόεδρο, J. Azizi και M. Jaeger, δικαστές,

γραμ

εκδίδει την ακόλουθη

Διάταξη

Ιστορικό της διαφοράς

- 1 Κατ' εφαρμογήν του άρθρου 82, παράγραφος 1, δεύτερο εδάφιο, του Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως των υπαλλήλων των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (στο εξής: ΚΥΚ), οι συντάξεις προσαρμόζονται βάσει του διορθωτικού συντελεστή που ορίζεται για τη χώρα στην οποία ο δικαιούχος της σύνταξης αποδεικνύει ότι κατοικεί. Δυνάμει του παραρτήματος XI του ΚΥΚ, οι εθνικοί διορθωτικοί συντελεστές καθορίζονται βάσει του κόστους ζωής στην πρωτεύουσα κάθε κράτους μέλους.

2 Έως τον Οκτώβριο του 1990, η Βόννη ήταν η πρωτεύουσα της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας και, κατά συνέπεια, ο διορθωτικός συντελεστής για το κράτος αυτό καθοριζόταν βάσει του κόστους ζωής στην πόλη αυτή.

3 Κατόπιν της επανένωσης της Γερμανίας, πρωτεύουσα του εν λόγω κράτους μέλους ανακηρύχθηκε στις 3 Οκτωβρίου 1990 το Βερολίνο.

4 Η Επιτροπή υπέβαλε στο Συμβούλιο διάφορες προτάσεις κανονισμών προκειμένου να καθοριστεί ο διορθωτικός συντελεστής για τη Γερμανία βάσει του κόστους ζωής στο Βερολίνο.

5 Στις 19 Δεκεμβρίου 1994, το Συμβούλιο εξέδωσε τον κανονισμό (ΕΚΑΧ, ΕΚ, Ευρατόμ) 3161/94, για την προσαρμογή, από την 1η Ιουλίου 1994, των αποδοχών και των συντάξεων των υπαλλήλων και του λοιπού προσωπικού των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, καθώς και τους διορθωτικούς συντελεστές που εφαρμόζονται σε αυτές τις αποδοχές και συντάξεις (ΕΕ L 335, σ. 1). Το άρθρο 6, παράγραφος 1, του κανονισμού αυτού προβλέπει, με ισχύ από την 1η Ιουλίου 1994, ένα διορθωτικό συντελεστή για τη Γερμανία στηριζόμενο στο κόστος ζωής στο Βερολίνο, καθώς και τη θέσπιση ειδικών διορθωτικών συντελεστών για τη Βόννη, την Καρλσρούη και το Μόναχο.

6 Η προσφεύγουσα, συνταξιούχος και πρώην υπάλληλος της Επιτροπής, κάτοικος Γερμανίας, θεωρεί ότι έχει υποστεί ζημία λόγω του ότι ο διορθωτικός συντελεστής για τη Γερμανία υπολογιζόταν, μετά την επανένωση της χώρας αυτής, έως τις 30 Ιουνίου 1994 βάσει του κόστους ζωής στη Βόννη.

Διαδικασία και αιτήματα των διαδίκων

7 Υπό τις συνθήκες αυτές, η προσφεύγουσα άσκησε, με δικόγραφο που πρωτοκολλήθηκε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου την 1η Δεκεμβρίου 1999, την παρούσα προσφυγή.

8 Η προσφεύγουσα ζητεί από το Πρωτοδικείο:

— να διαπιστώσει ότι το Συμβούλιο, εφαρμόζοντας στη σύνταξή της από τις 3 Οκτωβρίου 1990, ημερομηνία ανακηρύξεως του Βερολίνου ως πρωτεύουσας της Γερμανίας, όχι τον διορθωτικό συντελεστή που αντιστοιχεί στην πόλη αυτή, αλλά εκείνον που αντιστοιχεί στη Βόννη, παραβίασε τη Συνθήκη ΕΚ·

— να καταδικάσει το Συμβούλιο στα δικαστικά έξοδα.

9 Με χωριστό δικόγραφο, που κατέθεσε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 20 Ιανουαρίου 2000, το Συμβούλιο, δυνάμει του άρθρου 114, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου, προέβαλε ένσταση απαραδέκτου.

10 Με την ένστασή του, το Συμβούλιο ζητεί από το Πρωτοδικείο:

— να απορρίψει την προσφυγή ως προδήλως απαράδεκτη·

— να καταδικάσει την προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα.

- 11 Με έγγραφο της 3ης Μαρτίου 2000, η προσφεύγουσα παραιτήθηκε από την κατάθεση παρατηρήσεων επί της ενστάσεως απαραδέκτου.

Επί του παραδεκτού

- 12 Δυνάμει του άρθρου 114, παράγραφος 3, του Κανονισμού Διαδικασίας, η διαδικασία επί της αιτήσεως συνεχίζεται προφορικά, εκτός αν το Πρωτοδικείο αποφασίσει άλλως. Το Πρωτοδικείο κρίνει ότι, εν προκειμένω, έχει αρκούντως διαφωτιστεί από τα έγγραφα της δικογραφίας και ότι δεν υπάρχει λόγος για την έναρξη της προφορικής διαδικασίας.

Επιχειρήματα των διαδίκων

- 13 Με την ένστασή του απαραδέκτου, το Συμβούλιο υποστηρίζει κατ' αρχάς ότι, στο μέτρο που τα αιτήματα της προσφυγής μπορούν να θεωρηθούν ότι αποσκοπούν στην ακύρωση πράξεων του Συμβουλίου, τα αιτήματα αυτά είναι απαράδεκτα, άπαξ οι προσβαλλόμενες πράξεις, ήτοι οι κανονισμοί που καθορίζουν τους διορθωτικούς συντελεστές για όλους τους υπαλλήλους, εν ενεργεία και συνταξιούχους, και για όλο το λοιπό προσωπικό των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, έχουν κανονιστικό χαρακτήρα και δεν αφορούν άμεσα και ατομικά την προσφεύγουσα. Το Συμβούλιο προσθέτει ότι όλοι οι οικείοι κανονισμοί έχουν εκδοθεί πριν από το 1994, και επομένως η προθεσμία για την άσκηση προσφυγής βάσει του άρθρου 230, πέμπτο εδάφιο, ΕΚ έχει εν πάση περιπτώσει παρέλθει.

- 14 Ακολούθως, το Συμβούλιο υποστηρίζει ότι, εφόσον τα αιτήματα της προσφυγής πρέπει να ερμηνευθούν ως έχοντα αντικείμενο τη διαπίστωση παραλείψεως εκ

μέρους του, η προσφυγή είναι και για τον λόγο αυτό απαράδεκτη αφού αποσκοπεί στην έκδοση κανονισμού και εφόσον η προσφεύγουσα παρέλειψε να το καλέσει να ενεργήσει, αντίθετα με όσα προβλέπει το άρθρο 232, δεύτερο εδάφιο, ΕΚ.

- 15 Η προσφεύγουσα υποστηρίζει με το δικόγραφο της προσφυγής της ότι η απόφαση του Συμβουλίου να παρέμβει προς στήριξη της Επιτροπής στην υπόθεση επί της οποίας εκδόθηκε η διάταξη του Πρωτοδικείου της 1ης Δεκεμβρίου 1999, T-81/99, Schuerer κατά Επιτροπής (Συλλογή Υπ.Υπ. 1999, σ. II-1193), καθώς και η άρνηση του Συμβουλίου, που δηλώθηκε με την αίτησή του για παρέμβαση στην υπόθεση αυτή, να διορθώσει τον εσφαλμένο κανονισμό παρέχουν τη δυνατότητα ασκήσεως προσφυγής.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

- 16 Πρέπει να υπομνηστεί ότι τα αιτήματα του δικογράφου της προσφυγής σκοπούν στο «να διαπιστωθεί ότι το Συμβούλιο, εφαρμόζοντας στη σύνταξη [της προσφεύγουσας] από την 3η Οκτωβρίου 1990, ημερομηνία ανακηρύξεως του Βερολίνου ως πρωτεύουσας της Γερμανίας, όχι τον διορθωτικό συντελεστή που αντιστοιχεί στην πόλη αυτή, αλλά εκείνον που αντιστοιχεί στη Βόννη, παραβίασε τη Συνθήκη ΕΚ». Λαμβανομένου υπόψη ότι δεν απόκειται στον κοινοτικό δικαστή να προβαίνει σε διακηρύξεις αρχής (βλ. διάταξη του Πρωτοδικείου της 10ης Φεβρουαρίου 1994, T-468/93, Frinil κατά Επιτροπής, Συλλογή 1994, σ. II-33, σκέψεις 36 και 37, και απόφαση του Πρωτοδικείου της 9ης Ιουνίου 1998, T-171/95 και T-191/95, ΑΙ κ.λπ. και Becker κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή Υπ.Υπ. 1998, σ. I-A-257 και II-803, σκέψη 37), τα αιτήματα αυτά είναι απαράδεκτα.
- 17 Εντούτοις, η προσφεύγουσα εξηγεί με το δικόγραφο της προσφυγής της (σκέψη 6) ότι η προσφυγή ερείδεται επί του άρθρου 173 της Συνθήκης ΕΚ (νυν, κατόπιν τροποποιήσεως, άρθρου 230 ΕΚ).

18 Δυνάμει του άρθρου 19, πρώτο εδάφιο, του Οργανισμού ΕΚ του Δικαστηρίου, που εφαρμόζεται στη διαδικασία ενώπιον του Πρωτοδικείου σύμφωνα με το άρθρο 46, πρώτο εδάφιο, του ιδίου οργανισμού, και του άρθρου 44, παράγραφος 1, στοιχεία γ' και δ', του Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου, το δικόγραφο της προσφυγής πρέπει, μεταξύ άλλων, να περιέχει το αντικείμενο της διαφοράς, τα αιτήματα και συνοπτική έκθεση των επικαλουμένων λόγων.

19 Ανεξαρτήτως οποιουδήποτε ζητήματος ορολογίας, τα στοιχεία αυτά πρέπει να είναι αρκούντως σαφή και ακριβή ώστε να καθίσταται δυνατόν στον καθού να προετοιμάσει την άμυνά του και στο Πρωτοδικείο να αποφανθεί επί της προσφυγής, ενδεχομένως χωρίς άλλα στοιχεία. Για τη διασφάλιση της ασφάλειας δικαίου και της ορθής απονομής της δικαιοσύνης, επιβάλλεται, για το παραδεκτό μιας προσφυγής, τα ουσιώδη πραγματικά περιστατικά και νομικά δεδομένα επί των οποίων αυτή στηρίζεται να προκύπτουν, τουλάχιστον συνοπτικώς, αλλά κατά τρόπο λογικό και κατανοητό, από το κείμενο του δικογράφου (διάταξη του Πρωτοδικείου της 21ης Μαΐου 1999, T-154/98, Asia Motor France κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1999, σ. II-1703, σκέψη 49, και απόφαση του Πρωτοδικείου της 24ης Φεβρουαρίου 2000, T-145/98, ADT Projekt κατά Επιτροπής, που δεν έχει δημοσιευθεί ακόμα στη Συλλογή, σκέψη 66).

20 Αν, εφαρμόζοντας ελαστικά κριτήρια, τα αιτήματα του δικογράφου της προσφυγής έπρεπε να ερμηνευθούν ως ακυρωτικά αιτήματα, θα επιβαλλόταν η διαπίστωση ότι η προσφεύγουσα ουδόλως παραθέτει την ή τις πράξεις των οποίων ζητεί την ακύρωση.

21 Πράγματι, η προσφεύγουσα περιορίζεται στο να παραπέμψει, με το δικόγραφό της, χωρίς καμία περαιτέρω διευκρίνιση, στο «προσβαλλόμενο μέτρο» (σημείο 2), στον «παράνομο κανονισμό του Συμβουλίου» (σημείο 3), στην «παρούσα απόφαση του Συμβουλίου» (σημείο 5), στην «άρνηση του Συμβουλίου (...) να διορθώσει τον εσφαλμένο κανονισμό του» (σημείο 5), στους «παράνομους κανονισμούς» (σημείο 8), στην άρνηση του Συμβουλίου «να διορθώσει τους εσφαλμένους κανονισμούς του» (σημείο 8) και στην «απόφαση [του Συμβουλίου] να διατηρήσει τους εσφαλμένους κανονισμούς του» (σημείο 9).

- 22 Υπό τις συνθήκες αυτές, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι το δικόγραφο της προσφυγής δεν πληροί τις τυπικές προϋποθέσεις που τάσσει το άρθρο 19, παράγραφος 1, του Οργανισμού του Δικαστηρίου και το άρθρο 44, παράγραφος 1, στοιχεία γ' και δ', του Κανονισμού Διαδικασίας.
- 23 Ως εκ περισσού, επιβάλλεται ακόμη η διαπίστωση ότι, έστω και αν, όπως νόμιζε ότι κατάλαβε το Συμβούλιο, σκοπός της προσφυγής ήταν η ακύρωση του κανονισμού (Ευρατόμ, ΕΚΑΧ, ΕΟΚ) 3736/90 του Συμβουλίου, της 19ης Δεκεμβρίου 1990, για τη διόρθωση, από 1ης Ιουλίου 1989, και την προσαρμογή, από 1ης Ιουλίου 1990, των αποδοχών και των συντάξεων των υπαλλήλων και του λοιπού προσωπικού των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, καθώς και των διορθωτικών συντελεστών που εφαρμόζονται στις εν λόγω αποδοχές και στις συντάξεις (ΕΕ L 360, σ. 1), του κανονισμού (ΕΚΑΧ, ΕΟΚ, Ευρατόμ) 3834/91 του Συμβουλίου, της 19ης Δεκεμβρίου 1991, για την προσαρμογή από 1ης Ιουλίου 1991 των αποδοχών και των συντάξεων των υπαλλήλων και του λοιπού προσωπικού των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, καθώς και των διορθωτικών συντελεστών που εφαρμόζονται στις εν λόγω αποδοχές και συντάξεις (ΕΕ L 361, σ. 13), του κανονισμού (ΕΟΚ, Ευρατόμ, ΕΚΑΧ) 3761/92 του Συμβουλίου, της 21ης Δεκεμβρίου 1992, για την προσαρμογή από 1ης Ιουλίου 1992 των αποδοχών και των συντάξεων των υπαλλήλων και του λοιπού προσωπικού των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, καθώς και των διορθωτικών συντελεστών που εφαρμόζονται στις εν λόγω αποδοχές και στις συντάξεις (ΕΕ L 383, σ. 1), και του κανονισμού (Ευρατόμ, ΕΚΑΧ, ΕΚ) 3608/93 του Συμβουλίου, της 20ής Δεκεμβρίου 1993, για την προσαρμογή από 1ης Ιουλίου 1993 των αποδοχών και των συντάξεων των υπαλλήλων και του λοιπού προσωπικού των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, καθώς και των διορθωτικών συντελεστών που εφαρμόζονται στις εν λόγω αποδοχές και συντάξεις (ΕΕ L 328, σ. 1), θα έπρεπε να κριθεί απαράδεκτη η προσφυγή αυτή εφόσον δεν ασκήθηκε εντός της δέμηνης προθεσμίας που προβλέπει το άρθρο 230, πέμπτο εδάφιο, ΕΚ. Αντίθετα με όσα ισχυρίζεται η προσφεύγουσα, η απόφαση του Συμβουλίου να παρέμβει στην υπόθεση επί της οποίας εκδόθηκε η προαναφερθείσα διάταξη Schueerer κατά Επιτροπής ουδόλως μπορεί να αναβιώσει τις προθεσμίες για την άσκηση προσφυγής ακυρώσεως κατά των πράξεων που κατέστησαν απρόσβλητες.
- 24 Στην περίπτωση που θα έπρεπε να θεωρηθεί ότι σκοπός της προσφυγής είναι η ακύρωση της προβαλλομένης αρνήσεως του Συμβουλίου να καθορίσει, αναδρο-

μικώς μέχρι τις 3 Οκτωβρίου 1990, διορθωτικό συντελεστή για τη Γερμανία στηριζόμενο στο κόστος ζωής στο Βερολίνο, η προσφυγή θα έπρεπε και πάλι να θεωρηθεί απαράδεκτη. Πράγματι, οσάκις μια απόφαση του Συμβουλίου έχει αρνητικό χαρακτήρα, πρέπει να εκτιμάται σε σχέση προς τη φύση της αιτήσεως στην οποία απαντά (απόφαση του Δικαστηρίου της 24ης Νοεμβρίου 1992, C-15/91 και C-108/91, Buckl κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1992, σ. I-6061, σκέψη 22). Το μέτρο όμως τη λήψη του οποίου ζήτησε η προσφεύγουσα είναι μέτρο κανονιστικού χαρακτήρα το οποίο, αν επρόκειτο να ληφθεί, θα έθιγε στον αυτό βαθμό και κάθε άλλο πρώην υπάλληλο της Κοινότητας που είναι κάτοικος Γερμανίας και δεν θα ήταν δυνατό να την αφορά ατομικά κατά την έννοια του άρθρου 230, τέταρτο εδάφιο, ΕΚ.

25 Τέλος, από τη διατύπωση του δικογράφου της προσφυγής δεν προκύπτει ότι η παρούσα προσφυγή ερείδεται στο άρθρο 232 ΕΚ, πράγμα που επιβεβαιώνεται εξάλλου από το γεγονός ότι η προσφεύγουσα δεν κάλεσε ρητώς το Συμβούλιο να ενεργήσει πριν από την έναρξη της παρούσας δίκης.

26 Από όλα τα ανωτέρω προκύπτει ότι η παρούσα προσφυγή πρέπει να απορριφθεί ως απαράδεκτη.

Επί των δικαστικών εξόδων

27 Δυνάμει του άρθρου 87, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα έξοδα, εφόσον υπήρχε σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου. Δεδομένου ότι η προσφεύγουσα ηττήθηκε, πρέπει να καταδικαστεί στα δικαστικά έξοδα, σύμφωνα με το σχετικό αίτημα του Συμβουλίου.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ (τρίτο τμήμα)

διατάσσει:

- 1) Απορρίπτει την προσφυγή ως απαράδεκτη.**
- 2) Καταδικάζει την προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα.**

Λουξεμβούργο, 28 Ιουνίου 2000.

Ο Γραμματέας

H. Jung

Ο Πρόεδρος

K. Lenaerts